

til Stadighed er Uromomenter nok. Hvad den berømte fransk-tyske Tilnærmelsespolitik, som indlededes ved en Sammenkomst i den lille franske Landsby i Jurabjergene, Thoiry, vil føre til, staar endnu usikkert hen. Den Politik, som inaugureredes dér, er væsentlig, saa vidt man kan bedømme, efter hvad der foreligger for Offentligheden, knyttet til den Mulighed, at der fra tysk Side skulde kunne ydes et vist Bidrag til Genrejsning af de franske Finanser, men hele dette Problem om den fransk-tyske Tilnærmelse, som har den største Betydning for Europas Fremtid, kan ingenlunde ses som et finansielt Problem alene, men er i første Linie et politisk Spørgsmaal, og for saa vidt det i Øjeblikket har en stærkt finanspolitisk betonet Karakter, kunde man vel sige, at det i langt højere Grad end et tysk-fransk Spørgsmaal er et amerikansk Spørgsmaal, eftersom dette Spørgsmaal ikke kan løses uden de forenede Staters Tilslutning til Planen om Mobilisering af saa og saa mange Millioner af de tyske Jernbaneobligationer i Henhold til Dawesplanen. Planen er i øvrigt slet ikke ny, det vides, at der i Begyndelsen af Januar dette Aar har været ført Forhandlinger om en saadan Plan mellem engelske og amerikanske Finansmænd i London, og at man nu gik tilbage til disse, er et Vidnesbyrd om, hvor indfildrede i hinanden disse Forhold er, og selv om vi med Glæde og Anerkendelse maa hilse den Udvikling, der kan knytte sig til de Forhandlinger, der har fundet Sted, skal man vogte sig for at se med alt for overdreven Optimisme paa Fremtiden. Det er bedst at se Manden, før man tager Hatten af for ham; det har der været Lejlighed nok til at konstatere tidligere.

Medens jeg taler om disse udenrigspolitiske Forhold, vil jeg gerne udtale min Glæde over de Fremskridt, Voldgiftstanken har gjort i det forløbne Aar, og min Glæde over og Anerkendelse af den Virksomhed, der her er udfoldet af den højtærede Udenrigsminister. Vi har faaet en ny Voldgiftstraktat med Polen og Frankrig, og der er, saa vidt jeg kan forstaa, god Udsigt til en Traktat af lignende Type ogsaa med Czekoslovakiet, og dette, at den ubegrænsede Voldgiftstanke saaledes skrider frem, kan jeg kun hilse med Anerkendelse og Tilfredshed. Særlig vil jeg udtale min Glæde over, at det efter lange Forhandlinger er lykkedes at tilvejebringe en Voldgiftstraktat med vort tyske Naborige; fremfor nogen anden Voldgiftstraktat maa vi tillægge denne Traktat den største Betydning. Selv om vi kunde have ønsket, at den havde været videregaaende,

end den er, tror jeg, at man fra alle Sider vil være enig om at anerkende, at der her er naaet et betydningsfuldt Fremskridt, thi fra alle Sider er man enig om at tilstræbe et godt Forhold til vort sydlige Naborige.

Ved denne Lejlighed vil jeg gerne sige nogle Ord om Forholdene nede ved vor Sydgrænse. Det ærede Medlem Hr. Schmidt, som desværre ikke er til Stede her i Salen i Dag, talte, jeg ved snart ikke for hvilken Gang, om sin specielle Opfattelse af Mindretalsretten, det vil sige Mindretalsafsondringen og derigennem et ensidigt Mindretalsherredømme. Jeg har imødegaaet det ærede Medlem saa ofte fra denne Talerstol, at jeg ikke finder det nødvendigt at komme tilbage til disse Forhold igen, særlig ikke, efter at det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) i sin Tale i Forgaars saa indgaaende har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal og paavist det selvmodsigende i Hr. Schmidts Holdning. Naar det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) talte om det ærede Medlem Hr. Schmidts „politiske Karakters Mangesidighed“, kan jeg kun være enig med det ærede Medlem i denne Karakteristik. Jeg har ved tidligere Finanslovdebatter i Tiden fra 1920 til 1924, naar det ærede Medlem Hr. Schmidt gjorde sig til Talsmand for lige saa selvmodsigende Betragtninger som dem, han har fremsat denne Gang, talt om, at det ærede Medlems Politik alt efter hans Optræden Nord for Grænsen og Syd for Grænsen, viste et Janusaasyn, et Dobbeltansigt, og det er i Virkeligheden det samme, det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) udtalte i Forgaars. Det er saaledes en højst ejendommeligt Stilling, det ærede Medlem Hr. Schmidt har indtaget overfor de Danske Syd for Grænsen; ogsaa den karakteriserede det ærede Medlem Hr. H. P. Hanssen (Nørremølle) rigtigt og rammende. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem Hr. Schmidt vilde give os her oppe Indtrykket af, at han for Alvor tilstræbte en Udligning, en Forsoning, en Tilnærmelse mellem de to Befolkningsdele, saa vilde han Syd for Grænsen finde et Omraade, hvor han visseligen kunde gøre sin Indflydelse gældende. Jeg vil henstille til det ærede Medlem, om han ikke finder det paa sin Plads blandt de Kredse i Tyskland, som han har saa stor Indflydelse paa, at virke hen til, at den Uret, der i sin Tid blev begaaet imod en saa fremtrædende Mand som Advokat Ravn i Flensborg, da man fratog ham hans Notariat, hans Ret til at drive Notarvirksomhed, blev gjort god igen. Jeg synes ikke, at den Omstændighed, at Advokat Ravn for 7 Aar